

[Svend Auken]

blemer, når det er en kendsgerning, som fremdraget af hr. Torben Lund, at første gang Fremskridtspartiet for alvor fik indflydelse i dansk politik, brugte man indflydelsen til at gennemføre den medicinordning, der rammer i titusindvis af syge mennesker hver eneste dag. Og de penge, man skaffede ved at spare på bekostning af de gamle og syge, brugte man til at nedsætte skatterne for folk med meget store formuer. I den sammenhæng kan det ikke overraske, at fru Pia Kjærsgaard mener, at det er en god idé med private hospitaler, hvor det ikke er hensynet til patienten eller patientens sygdom, der bestemmer behandlingen og rækkefølgen for, hvornår man bliver behandlet, men alene spørgsmålet om, hvem der kan betale.

Det andet indlæg, jeg vil kommentere, er fru Lilli Gyldenkildes. Fru Lilli Gyldenkilde sagde, at vi helt undervurderer de enorme problemer, som en massiv arbejdsløshed skaber for samfundsøkonomien og for det enkelte menneske. Og fru Lilli Gyldenkilde sagde, at hvis ikke det, vi nu arbejder med, fører til en kraftig nedsættelse af arbejdsløsheden, har det ingen mening. Det var nøjagtig det, jeg på Socialdemokratiets vegne prøvede at gøre gældende under debatten i dag. Jeg vil sige til fru Lilli Gyldenkilde: Der bliver ingen aftale, der omfatter Socialdemokratiet, uden at vi får vendt den økonomiske politik sådan, at det reelt fører til de mange tusinde nye arbejdspladser, der er brug for.

Det tredje indlæg, jeg vil gøre en bemærkning til, er fru Connie Hedegaards, som jeg synes var positivt på et bestemt punkt, som også andre ordførere har hæftet sig ved. Det var, da fru Connie Hedegaard på Det Konservative Folkepartis vegne sagde, at de husejere og ejere af ejerlejligheder, som har disponeret i tillid til gældende lovgivning og dermed påtaget sig byrden bl.a. af store prioritetslån, ikke ville blive ramt. I al beskedenhed har Centrum-Demokraterne og Socialdemokratiet med støtte fra Socialistisk Folkeparti længe kæmpet for at få en erklæring fra regeringen med det indhold, som fru Connie Hedegaards indlæg i dag havde.

Desværre havde statsministeren ikke lejlighed til – men det har han mulighed for om et øjeblik – at bekræfte det, fru Connie Hedegaard sagde på Det Konservative Folkepartis vegne, sådan at vi nu kan komme det skridt vi-

dere, at vi ikke løser landets økonomiske problemer ved at ramme de mange mennesker, der i forvejen har svært ved at holde tvangsauktionen fra døren.

Det fjerde indlæg, jeg skal gøre en bemærkning til, er hr. Ivar Hansens indlæg. Hr. Ivar Hansen prøvede nemlig at skabe det fejlagtige billede af Socialdemokratiets tanker omkring pensionsopsparingen, at vi ønskede en stor, centraliseret tvangsmodel, som alle skulle presses ind under. Jeg skal sige til hr. Ivar Hansens og offentlighedens orientering, at det, Socialdemokratiet arbejder på, er at give alle lønmodtagere de samme rettigheder og de samme muligheder som dem, et mindretal har i dag.

Vi ønsker at give metalarbejderne, jord- og betonarbejderne, bygningsarbejderne og de privatansatte i forretningerne de samme rettigheder, som sygeplejersker, akademikere, ingeniører, magistre osv. har i dag. Hverken mere eller mindre.

Vores økonomiske oplæg forudsætter, at det bliver en generel ordning, og det gør hr. Ivar Hansens regerings oplæg også. Derfor er det ikke en centraliseret model, vi lægger op til, men det at skabe lighed i alderdommen, samtidig med at vi løser et vigtigt samfundsøkonomisk problem, nemlig at stimulere opsparingen.

Hvis man siger nej til dette oplæg fra Socialdemokratiet, skylder ikke bare hr. Ivar Hansen, men også de øvrige regeringspartier os svar på, hvordan man så vil sikre den vækst i opsparingen, som er en forudsætning for, at vi kan løse de økonomiske problemer.

Statsministeren sagde, at han ikke bryder sig meget om planer. Han burde vel have tilføjet, at han ikke bryder sig meget om planer mere, for dengang han i sin tid i marts bekendtgjorde, at nu kom regeringen med en plan, kaldte statsministeren – jeg citerer fra Berlingske Tidende den 19. marts – planen for »Danmarkshistoriens største politiske oplæg«, og da skulle der flyttes 25 mia. kr. i brugerbetaling over til skattelettelser osv. osv.

Jeg vil gerne sige, at jeg ikke var enig i, at det, regeringen til syvende og sidst kom med, var danmarkshistoriens største plan. Ja, det kan godt være, at den var mere ordrig end andre, men nu tænker jeg mere på indholdet, hr. statsminister. Men jeg var enig med statsministeren i, at der var behov for et virkeligt vendepunkt i den økonomiske politik. Det har vi aldrig be-